

בז א מיי פ"טע מהל' שבת
הכלה ז סתם עשין ל
טו"טע אר"ח ס"י רמב סת"ף א:
בזח ב מיי פ"ט ע"ה ה' ה
סתם שם טור שר"ע
אר"ח סומן רמב סת"ף א:
בזח ב מיי שם הכלה ז הסג
שם:

ג ד מיי סתם שם טור שר"ע
אר"ח סומן ז:
גא ה מיי פ"ט מהלכות
תפלה הכלה א טו"טע
אר"ח סומן ט סת"ף א ונכרי
אלתם בריות פג דף ט"ו:
ובדל"ש שם סומן יטן:
גב ו מיי פ"ו מהלכות ת"מ
הכלה ז טור שר"ע י"ד
סומן רמב סת"ף ז:
גג ז מיי פ"ט שם הל"ב טו"טע
י"ד ס"י רמב סת"ף יג
ונכרי אלפת פ"ב דב"ב דף
קסג: ובדל"ש פ"ג דמ"ו"ק ס"י
ס"א]:

גד ה מיי שם הכלה א טו"טע
שם סת"ף ז ונכרי אלפת
שם:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' אל תקרי ויבדלו אלף
ויבדלו: (ו) שם כי פרוע הוא
כי פרוע אהרן אמר רש
לקט: (ז) תוה' ד"ה ונאל' וכו'
וקשה לטלטלם י"ב פי' חזק
קדוש שלא להפסיק לו כך בין
קדוש לטעודה ולא נרעין לפרוע
מפה ולקדש:

גליון הש"ס

גמ' שאנ' יהיו מליכדים
במלאכי האלהים: ע"ד אש"ח
גדלים דף כ ע"ג תמן
מ"ה"ש רענן: שם כך מקובלי
מאבות: ע"ן ג"כ דף
פז ע"ג ד"ה א' הדת:

מוסף רש"י

מאי אמן. טענות על כל כרסה
וכרסה אמן. היך משמע קולת
יאלת שמים (טהורדין ק"א). אל
מלך נאמן. בענין קוון
שחמטין עליו הקב"ה (ט"ו). כי
יתפש איש באחיו. חלמי
ירושלים שפסקה מורה מס
והיו שאלים למכרים (גיטין
ג). הכתוב היה מנגן למר של
היו יודעין להסיע לשאלים הלכה
(נוגיה ד"ג). שבני אדם
מתכסין בהן בעמלה. תמלץ
שלא ימלנו לן לפי שאין בקיין
בין (טס) לומר דמיס
שמתסין בעמלה עלן קול שמתה
בין כן. אמור לנו ותסיע קולן
(גיטין ט"ו). שכן בירך. לומר
אלה בקי כון (נוגיה ט"ו).

מוסף תוספות

א. ואם הביא פורס מפה
ומקדש. מוס' הל"ש.
ב. למקום טעודה אצל המטה
שהוא מיסב עליה. מוס'
הל"ש. ג. ונחיים לטלטלן.
פי' ה"ן. ד. וטורה להביאן
אחר הקדוש. מוס' הל"ש.
שלא להפסיק כל כך בין
קדוש לטעודה. אנו רגילים
לפרס מפה ולקדש. מוס'
פסחים ק: ד"ה שאין. (ועי'
הנחות ה"ח). ה. ומפני שיש
בניא שאין הכוונה שלהם
מתעוררת אלא ע"י הבת,
אמר יבכל כחו. רענו ויזה
ככותב יג: מפני ה"ר"י ד"ה ככל
מת. ו. כי בוד מעורר כוונתו
וכל אבויי לברך שמו של
הקב"ה. ריטב"א.

רבינו הגאון

יחיד המתפלל בעצמו אומר
ויכול.

מהדר אוווי זווי דרצנן. כשהיה רואה אותן זוגות וזוגות ומדצרין צמורה מחזר אחריהם ואומר להם צמטומא מנכון לכו והתעסקו צעונג
שבת ולא תחלוניה לטול תענוגים: וינלו. הקצ"ה וזה שמספר צענמו של מקום וכשנח של שבת: יסדר אדם שלחנו בע"ש. ללילי שבת:
צמו"ש. נמי כבוד שבת ללוות ציליאתו דרך כבוד כאלם המלוה את המלך צלאתו מן העיר: חמין. לשמות ולרמוך: מלוגמא. רפואה:
אכליה אריא. לעגל הראוי לשחוט: צכל כהו. צכל כוונתו: צפרוע פרועס. ציטול פורעניות כגון פרוע"ס דמתרגמינן צטל: צהסנדז עס
צרכו. כשמתדצין ישראל לצרך את
צורלן: יי פרוע כי פרועו אהרן.
ע"ו. והכי קאמר צהצטל פריעות
ע"ז ששתקע ותשתכח שלא יזכר
עונס משום המנדז עס הוא: אל
מלך נאמן. כך מעיד על צורלו
שהוא אל מלך נאמן: שאין צני
אדם מלויין לכנוסה. צצנת:
צצקר. צומן ק"ש. וכן מאמר צנשק"ט):
והיה צנור וצנל. צקיפיה דקרא
ואת פועל ה' לא יצטו לא שמו לצ
ליחד שמו על ציותיו: שפוך על
עולל. רישא דקרא ואת חמת ה'
ללאימי הכיל שפוך וגו' שפוך חמה
צנקה צצציל שעולל לחוך וצטלין
מצית רצן: סוצישו יי סועצה עשו
וגו'. סיפיה דקרא גס צוש לא יצשו
וגס הכלס לא כו': צמשיחי אלו
סינוקוס של ציס רצן. שדך תינוקות
למטשן צצמ"ן: וצנציחי אלו תלמידי
שגאמר וצניא צצצ חכמה
(תהלים ז): מחריצין. איכא שיר:
מחרימין. ליכא שיר: מסכסין צון
כשמלה. כששולין אותן טעמי
מורה הללו עושין עגמן כמעלימין
את דצריהס מפני שאין יודעים
להשיז: ישן ציוד. אמה צקי לפיך
קלין תהיה לנו ותלמדנו חכמה:
צצרים

מהדר אוווי זווי דרבנן א"ל במטותא מינייכו
לא תחלוניה אמר ר' רבא ואיתימא ר' יהושע
בן לוי אפי' יחיד המתפלל בע"ש צריך לומר
ויכולו דאמר רב המנונא כל המתפלל בע"ש
ואומר ויכולו מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה
שותף להקב"ה במעשה בראשית שנאמר
ויכולו אל תקרי ויכולו (ה) אלא ויכלו אמר רבי
אלעזר מניין שהדיבור כמעשה שנאמר
בדבר ה' שמים נעשו אמר רב חסדא אמר
מר עוקבא כל המתפלל בע"ש ואומר ויכולו
שני מלאכי השרת המלוין לו לאדם מניחין
ידיהן על ראשו ואומרים לו וסר עונך
וחטאתך תכופר תניא ר' יוסי בר יהודה
אומר שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם
בע"ש מבית הכנסת לכיתו אחד טוב ואחד
רע יוכשבא לכיתו ומצא נר דלוק ושלחן ערוך
ומטתו מוצעת מלאך טוב אומר יהי רצון
שתהא לשבת אחרת כך ומלאך רע עונה
אמן בעל כרחו ואם לאו מלאך רע אומר
יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך ומלאך טוב עונה
אמן בעל כרחו אמר ר'
אלעזר לעולם יסדר אדם שלחנו בע"ש אפי' שאינו צריך אלא לכזית
ואמר ר' הנינא לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת אפי' שאינו צריך אלא לכזית חמין במוצאי שבת מלוגמא פת חמה במוצאי שבת
מלוגמא ר' אבהו היה עבדין ליה באפוקי שבתא עיגלא תילתא הוה
אכיל מיניה כולייתא כי גדל אבימי בריה א"ל למה לך לאפסודי כולי האי
נשבוק כולייתא ממעלי שבתא שבקוהו ואתא אריא אכליה אריב"ל הכל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל
כחו קורעין לו גזר דינו שנאמר בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה' מ"ט בפרוע פרעות משום דברכו
ה' רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן אפילו יש בו שמץ של עבודה זרה מוחלין לו כתיב הכא בפרוע פרעות וכתב
התם כ"י פרוע הוא (ו) אמר ריש לקיש כל העונה אמן בכל כחו פותחין לו שערי ג"ע שנאמר פתחו
שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים (ז) אל תקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן (ז) מאי אמן א"ר
הנינא אל מלך נאמן א"ר יהודה בריה דרב שמואל משימה דרב אין הדליקה מצויה אלא במקום שיש
חילול שבת שנאמר (ח) ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת ולכלתי שאת משא וגו' והצתי אש
בשעריה ואכלה ארמנות ירושלים ולא תכבה מאי ולא תכבה אמר רב נחמן בר יצחק בשעה שאין
בני אדם מצויין לכבותה אמר אביי לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחללו בה את השבת שנאמר
ומשבתותי העלימו עיניהם ואחל בתוכם אמר ר' אבהו לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביטלו ק"ש
שחרית וערבית שנאמר (ט) הוי משכימי בבקר שכר ירדפו וגו' וכתב (י) והיה כנור ונבל תוף וחליל ויין
משתייהם ואת פועל ה' לא יביטו וכתב (יא) לכן גלה עמי מבלי דעת אמר רב המנונא לא חרבה
ירושלים אלא בשביל שביטלו בה תינוקות של בית רבן שנאמר (יב) שפוך על עולל בחוץ וגו' מה
טעם שפוך משום דעולל בחוץ אמר עולא לא חרבה ירושלים אלא מפני שלא היה להם בושת
פנים זה מזה שנאמר (יג) הובישו עשו גם בוש לא יבושו וגו' אמר ר' יצחק לא חרבה
ירושלים אלא בשביל שהושו קטן וגדול שנאמר (יד) והיה כעם ככהן וכתב בתריה (טז) הבוק תבוק הארץ
אמר רב עמרם בריה דר"ש בר אבא א"ר שמעון בר אבא א"ר הנינא לא חרבה ירושלים אלא בשביל
שלא הוכיחו זה את זה שנאמר (טז) היו שריה כאילים לא מצאו מרעה מה איל זה ראשו של זה בצד
זנבו של זה אף ישראל שבאותו הדור כבשו פניהם בקרקע ולא הוכיחו זה את זה א"ר יהודה לא
חרבה ירושלים אלא בשביל שבזו בה ת"ח (טז) שנאמר (יז) והיו מלעיבים במלאכי האלהים ובזוים דבריו
ומתעתעים בניבאיו עד עלות חמת ה' בעמו עד [לאין מרפא מאי עד לאין מרפא אמר רב יהודה
אמר רב יבל המבוזה ת"ח אין לו רפואה למכתו אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב (יח) אל תגעו
במשיחי ובנביאי אל תרעו אל תגעו במשיחי אלו תינוקות של בית רבן ובנביאי אל תרעו אלו ת"ח
אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן
משום ר"י נשיאה אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפי' לבנין בית המקדש ואמר ר"ל לר"י נשיאה כך מקובלני
מאבותי ואמרי לה מאבותיך הכל עיר שאין בה תינוקות של בית רבן מחריבין אותה רבינא אמר מחרימין אותה
(יט) ואמר רבא לא חרבה ירושלים אלא בשביל שפסקו ממנה אנשי אמנה שנאמר (יט) שוטטו בחוצות ירושלים וראו
נא [ודעו ובקשו ברחובותיה אם תמצאו איש] (אם יש איש) עושה משפט מבקש אמונה ואסלח לה איני והאמר רב
קטינא (י) אפי' בשעת כשלונה של ירושלים לא פסקו ממנה אנשי אמנה שנאמר (כ) כי יתפש איש באחיו בית אביו
(לאמר) שמלה לכה קצין תהיה לנו דברים שבני אדם מתכסין בהן כשמלה ישנן בירך (ו) והמכשלה הזאת תחת ירך
דברים

(א) צהר"ש וטור ס"י רמב
איתא אמר רב וכו' ואמר רב
המנונא כל המתפלל וכו' וכו'
בשאלות צלשית ס"י א,
ט) סנהדרין ק"י: (א) [סנהדרין
ק"א]. ד) נפי מתוקן,
ס) מנינה ד"ג, (ו) [מנינה שם
גיטין מג.], ז) [מנינה יד].
גיטין מג.], ח) [שמות לג],
ט) [שערי ה'], י) [כדאי לעיל
י:]. ט) [פרשת יתרו סומן נד],
ז) [ועי' מוס' פסחים ק:
ד"ה שאין].

תורה אור השלם

- 1 ויבדלו השמים והארץ
- 2 ויבדלו השמים והארץ
- 3 ויבדלו השמים והארץ
- 4 ויבדלו השמים והארץ
- 5 ויבדלו השמים והארץ
- 6 ויבדלו השמים והארץ
- 7 ויבדלו השמים והארץ
- 8 ויבדלו השמים והארץ
- 9 ויבדלו השמים והארץ
- 10 ויבדלו השמים והארץ
- 11 ויבדלו השמים והארץ
- 12 ויבדלו השמים והארץ
- 13 ויבדלו השמים והארץ
- 14 ויבדלו השמים והארץ
- 15 ויבדלו השמים והארץ
- 16 ויבדלו השמים והארץ
- 17 ויבדלו השמים והארץ
- 18 ויבדלו השמים והארץ
- 19 ויבדלו השמים והארץ